Pescăruşul

Sergiu Someşan

Bărbatul înalt, grizonat, cobora cu grijă strada în pantă uşoară care ducea spre port. Plouase de curând şi pavajul umed îl făcea să-şi aleagă atent drumul. Ochii cenuşii se opreau în răstimpuri cu o privire cercetătoare pe clădirile din jur. Nemulţumit, le privea o clipă apoi trecea mai departe. Ajunse aproape de port când, într-o fundătură, descoperi ceea ce căuta: o tavernă pe jumătate pustie, prin a cărei uşă deschisă mirosurile amestecate de mâncare şi băutură se revărsau în stradă. Intră înăuntru şi se aşeză la o masă. Hainele elegante contrastau cu interiorul tavernei aşezată strategic în calea marinarilor care voiau să mai tragă o duşcă înainte de îmbarcare. Bănuind un chilipir neaşteptat, patronul, un grec ce părea a fi uns cu toate alifiile, se înfiinţă de-ndată la masa străinului.

— Cu ce să îl servim pe domnul? făcu acesta o semiplecăciune.

Străinul zâmbi misterios şi privi în jur ca şi cum ar fi căutat un meniu. Dându-şi seama de inutilitatea gestului privi spre patron.

— Mai întâi aş dori o masticǎ... Apoi aş dori ceva de mâncare mai special... Dar mă-ndoiesc că voi putea găsi aici aşa ceva... Grecul clipi şiret din ochi în timp ce turna cu o mână tremurândă mastica.

— Domnule, la taverna „ Steaua de mare” se poate mânca orice. De la caracatiţă marinată la rechin file. Noi vă putem servi cu orice...

Străinul gustă din paharul cu masticǎ şi zâmbi iar.

— Ei, pretenţiile mele nu se ridică chiar atât de sus. Aş dori o mâncare mai simplă... Şi mai uşor de gătit...

— Spuneţi ce anume şi va fi o plăcere pentru noi să servim.

Străinul privi precaut în jur şi se asigură că cei câţiva marinari din fundul încăperii erau atenţi numai la sticlele lor de rom apoi îi făcu semn patronului să se apropie.

— Aş dori să mănânc, spuse el în şoaptă, o friptură de pescăruş.

— Domnule, se îndreptă ofensat patronul, noi nu servim friptură de pescăruş din cel puţin două motive. Mai întâi, veniţi cu mine să vedeţi! Şi apucându-l de mână îl conduse spre uşa din spate. Uitaţi-vă acolo, şi arătă un şir de tomberoane de gunoi în care pescăruşi mari şi lacomi ciuguleau gălăgioşi din gunoaie. Pescăruşii sunt păsări murdare, care mănâncă orice. Şi din cauza asta au carnea grețoasă şi cu un miros greu. Apoi, în al doilea rând, marinarii, chiar dacă nu îi consideră sacrii, au un respect aparte pentru ei. Şi asta pentru că, din clipa în care zăresc primii pescăruşi, e semn că uscatul nu este prea departe. Nici un marinar nu mi-ar mai călca pragul dacă s-ar afla că eu frig pescăruşi aici. Într-o lună aş da faliment!

Străinul îşi eliberă cu delicatețe braţul şi se întoarse la masa unde îl aştepta paharul de masticǎ. Marinarii îşi terminaseră între timp romul şi se-ndreptau spre ieşire îngânând împleticit un cântec. În tavernă mai rămăseseră numai ei doi. Străinul ridică ochii săi cenuşii spre patron şi spuse:

— Aduceţi sticla de masticǎ şi un pahar încoace şi am să vă povestesc de ce vreau să mănânc friptură de pescăruş. Poate vă veţi schimba părerea....

Patronul aduse sticla şi paharul şi se aşeză la masă privindu-l neîncrezător. După ce umplu amândouă paharele, bărbatul începu să povestească cu glas domol:

— În urmă cu vreo doi ani, eu şi soţia mea, Clara, ne-am hotărât să petrecem câteva săptămâni pe mare. Eram căsătoriţi de curând şi afacerile m-au împiedicat să avem cu adevărat o lună de miere. Acesta urma să fie cadoul meu de nuntă pentru ea. Trei săptămâni pe mare, numai noi doi. Eram un navigator bun, iar sezonul furtunilor trecuse deja, aşa că nu părea să ne pândească nici o primejdie... Plănuisem să traversăm marea încet, lăsându-ne în voia curenţilor, uitând de toţi şi de toate. La o săptămână de la plecare, într-o noapte, ne-am trezit în plină furtună. Marea fierbea dezlănţuită în jur şi micul nostru iaht trosnea înfricoşător la fiecare nou asalt al valurilor. La un moment dat cu un pârâit puternic catargul s-a prăbuşit într-o învălmăşeală de pânze sfâşiate. De sub punte Clara a ţipat îngrozită că vasul ia apă. M-am repezit după ea, i-am făcut vânt pe scări în sus apoi am apucat în fugă vestele de salvare şi ce am mai putut prinde în grabă din cambuză. Împreună cu Clara care plângea înspăimântată, am lansat în ultima clipă barca de salvare la apă. Abia am apucat să ne îndepărtăm câţiva metri şi iahtul s-a scufundat bolborosind sub valuri...

Spre dimineaţă când furtuna s-a potolit, ne-am pomenit, sfârşiţi dar bucuroşi că mai eram în viaţă. Alături de noi în barcă erau un butoi cu apă, o butelie cu arzător, o carte şi o pungă cu biscuiţi. Nu mi-am făcut prea multe probleme pentru că, în momentul în care ne-a surprins furtuna, eram foarte aproape de rutele

comerciale. Şi oricât ar fi fost de puternică, în numai câteva ore nu putea să ne îndepărteze prea mult. Abia după două zile mi-am dat seama că situaţia devenea gravă. Biscuiţii se terminaseră, butoiul de apă era pe jumătate gol şi, pentru că nu aveam cu ce să pescuiesc, butelia cu arzător ne era cu totul inutilă. În a treia zi, de foame şi de insolaţie, Clara a început să aibă halucinaţii. Spunea mereu arătând spre capătul micii noastre bărci:

— Pescăruşul... uite un pescăruş... Să-l prindem şi să-l mâncăm...

În a patra zi Clara a căzut într-o comă profundă, în schimb am văzut şi eu pescăruşul. Stătea pe marginea bărcii şi mă privea sfidător. Cu ultimele puteri am luat vâsla şi l-am lovit disperat. Probabil că nu se aştepta pentru că l-am nimerit şi a căzut ca secerat. L-am prins, l-am jumulit şi l-am fript... Şi poţi să zici ce vrei dar avea o carne delicioasă... Din păcate pentru Clara a fost prea târziu. În fiecare zi, cu precizie de cronometru, la amiază venea un nătâng de pescăruş care se lăsa omorât de mine. Şi asta vreme de două săptămâni, până când am fost salvat...

Patronul dădu paharul cu mastică peste cap şi scutură înfiorat din umeri.

— Bine, în cazul acesta, am să frig unul pentru dumneata. Sper să nu facă prea mult miros şi mai ales să nu se afle.

Peste o oră, când se întoarse cu friptura, străinul aproape terminase sticla de mastică. Când mirosul fripturii îi ajunse la nas acesta se strâmbă neîncrezător:

— Ăsta e pescăruş?!

— Sigur că da, domnule, se revoltă patronul. L-am prins şi l-am gătit cu mâna mea.

Nedumerit străinul tăie o bucată şi gustă grăbit. Făcu o grimasă şi scuipă îmbucătura de carne.

— Ăsta nu-i pescăruş.

— La naiba, domnule, vă asigur că e pescăruş!

— Ăsta nu-i pescăruş! se încăpăţână străinul. Pescăruşul are carnea dulce şi atât de fragedă, încât, uneori, nici nu mai aşteptam să se frigă... Muşcam din ea aşa cum era, albă, pufoasă, cu degete prelungi şi ojă sângerie pe unghii care mă făceau să ezit...

Dintr-o dată ridică ochii spre patron care şi el, cutremurat de aceeaşi relevaţie, rămăsese încremenit.

— Am mâncat-o pe Clara... îngăimă el ridicându-se de la masă şi orbecăind spre ieşire.

Ieşi afară împleticindu-se cu lacrimi curgându-i şiroaie pe obraji.

— Nu am mâncat nici un pescăruş... am mâncat-o pe Clara...

Cerul se înnorase din nou şi-şi scutura mohorât povara lichidă peste lume. Bărbatul şi-a târât paşii grei pe trotuar. În faţa lui, pe bordură, s-a oprit din zbor un pescăruş. Avea în cioc o bucată de carne. L-a privit pe om complice şi a început să ciugulească lacom din ea. Străinul a rămas nemişcat o clipă, apoi s-a repezit feroce asupra pescăruşului, care şi-a luat zborul cu un ţipăt ascuţit, abandonându-şi prada...

Omul s-a aplecat tremurând asupra bucăţii de carne, a luat-o de jos cu gesturi febrile, a şters-o de noroi apoi a strâns-o la piept, murmurând:

— Clara, ce dor mi-a fost de tine... Clara... Clara...